

ואמר החבר: והתורה האלהית אינה מעבירה אותנו בפרישות, אלא בשווי. ונתנה לנו
 פח מעלות הנפש והגוף חלקו בצדק גלי הספרה. פי התפלות בכת אחד היא קצוה ג'ה
 אחר, ופי ששטה לכת התאונה קצוה בכת הפחשקה, ולהפך, ופי ששטה לפניה קצוה ג'ה
 ולפיכך אין ארך הצומות עבודה למי שהוא שפל התאונות. חלוש הגוף, אדרבה, התענה
 היא פאן עמידה קנגד וזהירות, ולא מעוט הממון עבודה אם ידפון מן המותר והנותר.
 לא תסרידוהו קנותו מן החכמה והפעשים הטובים. כל שפן למי שיש לו גני בית וגינה
 ושאימות להוציא הוצאות לשם שמים, אדרבה, הרבוי יותר גכון לו. ובגלל, תורתו
 גחלקת בין הדאָה והאהבה והשמחה, תתקרב אל אלהיה בכל אחת מהו. ואין פגיעתו
 גימי המענית יותר קרובה לה' משמחתו בשבתות ובימים טובים, אם היתה שמחתו
 מתוך מחשבה וכנות הלב. וכמו שהתחננים צריכים למחשבה וכנות הלב. כן השמחה
 בצויו ומצותו צריכה למחשבה וכנות הלב. לשמח בעצם המצוה מאהבת המצוה ביה.
 ותראה מה שהאמיר, בו, וכאילו אמה אורחו קרוא אל שלחנו וטובו, ותודה על זה בעצמו
 ובגלו, ואם יעברו בקרסט אל גבול הגוון והקוד, משמחתו במצוה וקרא, יהיה אותו
 הגוון והקוד עבודה ודבקות בינה ובין הענין האלהי.

ואת אלה הדברים גם כן לא היתה תורתו מפקרים, אלא מדיקים, מפני שאין ביכלת
 גשור ודם לחלק את תועלות פחות הנפש והגוף, ולקצב מה שראוי לנו מן הפנותיה
 והפעלה, ושעור פניה טובי הארץ עד שתשבת בשמחה ויובל, ונתן מפנה הפעשים
 וזולת זה.

וצאה על שבינת השבת ושבינת המועדים ושבינת הארץ, והכל זכר ליציאת מצרים
 וזרזן למעשה בראשית, מפני ששני הענינים קשורים זה לזה, לפי ששניהם נעשו
 בחצוה' ה' בלבד, לא במקרה ולא בטבע, וכמו שאמר יתעלה: "פי שאל נא לימים ראשונים
 וגו' השמע עם קול אלהים וגו' או הנסה אלהים" וגו'. והיתה שמירת השבת היא בעצמה
 הודאה באלהות, אבל כאלו היא הודאה בפסוקי מעשה, פי כיו שמתאמין בשבת מפני ששנה
 היתה הפנותה ממעשה בראשית, הרי כבר הודה בחדוש גלי ספק, ואם הודה בחדוש
 הודה במחדש הפועל יתעלה, ופי שאינו מודה בו יכל מספקות הפקדות, ולא תא
 אמונתו לבורא העולם, אם כן בשמירת מצוות השבת יש יותר קרבה אל ה' מאשר
 בפרישות ובהתבודדות.

א יסוד היסודות ועמוד החכמות לידע שיש
 שם מצוי ראשון והוא ממציא כל
 הנמצא, וכל הנמצאים מן שמים וארץ ומה
 ביניהם לא נמצאו אלא מאמתת המצאו

ב ואם יעלה על הדעת שהוא אינו מצוי אין
 דבר אחר יכול להמצאות ג ואם יעלה על
 הדעת שאין כל הנמצאים מלבדו מצויים, הוא
 לבדו יהיה מצוי ולא יטל הוא לבטולם. שכל
 הנמצאים צריכין לו והוא כרוך הוא אינו צריך
 להם ולא לאחד מהם: לפיכך אין אמיתתו
 כאמיתת אחד מהם ד הוא שהנביא אמר
 וי"י אלהים אמת, הוא לבדו האמת ואין לאחר
 אמת כאמיתו. והוא שהתורה אומרת אין עוד
 מלבדו, כלומר אין שם מצוי אמת מלבדו
 כמותו: ה המצוי הזה הוא אלוה העולם
 אדון כל הארץ. והוא המנהיג הגלגל בכוח
 שאין לו קץ ותכלית. בכוח שאין לו הפסק.
 שהגלגל טובב תמיד ואי אפשר שיטוב בלא
 מסבב. והוא כרוך הוא המסבב אותו בלא יד
 ולא גוף: ו רידיעת דבר זה מצות עשה שני
 אנכי י"י אלהיך. וכל המעלה על דעתו שיש
 שם אלוה אחר חוץ המעלה על דעתו עשה שני
 לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, וכפר
 בעיקר, שזה הוא העיקר הגדול שהכל תלוי
 בו: ז אלוה זה אחר הוא, אינו לא שנים

ואמר החבר: הלא ראיה אין פתח דוד בשבח התורה, פאשר הקדים את תאור השמש
 בפזמור "השמים מספרים כבוד אל". ותאר הקוף אורה וזכות גרמה וישר דרפה ופי'
 כדאָה, וספר לזה אמרו: "תורת ה' תמימה משיבת נפש", ומה שבא אחריו, כאילו הוא
 אומר: אל תתפלאו על התאורים האלה, פי התורה יותר גליה ובהירה ונתפרסמת ונעלה
 ומועילה, וללא כן ישראל לא היתה התורה, ועוד, פי לא נתנה להם מועלה בגלל משה.
 אלא נתנה למשה מועלה בגללם, פי האהבה אמנם היתה בהמון זרע אברהם יצחק ויעקב,
 וקבר במשה להגיע הטוב אליהם על ידו. ואנחנו איננו גקראים אמת משה, אלא אמת ה'
 כמו שצאמר: "עם ה'" ו"עם אלהי אברהם".

ואין מורים על הענין האלהי דקדוק הפסוקים ונשיאת הגבות והעלמות אישוי העינים
 בפקשות ובתחנות, והתנועות והמאמרים אשר אין אחריהם מעשים, אלא הפנות
 הטהורות אשר מורים עליהן מעשים, שמשבשבים שמה קשים על האדם, אבל הוא עושה
 אותם בתכלית התשוקה והאהבה, כהליכה אל המקום המיוחד מכל המקומות והתנגדה
 שלש פעמים בשנה, ומה שפרוך בזה מן הטרח וההוצאות, והוא מקימה בתכלית
 השמחה והגילה, והתפרישת מעשר ראשון ומעשר שני ומעשר עני, והראיון, ועזיבת
 התבואות בשמטה וביובל, והוצאות השבתות והמועדים ושבייתתם, ונתינת הפסחים
 והבכורות ומתנות קנה וראשית הגו וראשית עריסותיכם, מלבד הנדדים והנדבות,
 ומלבד כל מה שהוא חייב על כל דדון וכל שגגה, והשלמים, ומה שהוא חייב מן הקרבנות
 על המקרים אשר יקרו לו מן הטמאות, ועל כל לדה שתהיה אצלו, וכל זבחה, וכל צרעת,
 וזולת זה הרבה.

כל זה בצווי ה' יתעלה, לא סברה ולא התחכמות, ואין ביכלת, גשור ודם לשער זה על
 סדרו וערכו מבלי חשש שיפול בו פגם. כאלו הוא חלק ישראל ושערו, ושער יבול ארץ
 ישראל בצמחים ובבעלי החיים, ושער שטב לוי, וצוה במדבר בפיחסים האלה, מידעונו
 פי פשיטת היחס הזה, שאשרו ישראל ברוחתם ולא יחסר ללויים דבר. ולא גיע הענין אל
 דלות שטב או משפחה, במה שקבע גם כן שהכל ישוב בשנת היובל פאשר ה'יה בשנה
 הראשונה מחלקת הארץ, בנוסף על חלוקים ודקדוקים שלא יכילום גליונות, וראה מי
 שיתבונן בהם שאינם מעצות גשור ודם. ישמחב מסדרם, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים
 כל ידעום. ונאשר הסדר הזה בשתי הממשלות כמו אלהי ושלש מאות שנה. ואלו הלכו
 העם בדרך הישרה, היה נאשר פימי השמים על הארץ.

1711 ארצ'יה 83"ס (18 ק"י - 70)

מק
גא

קכ

אורות

האלהות העליונה, שאנו משתוקקים להגיע אליה, להבלע בקרבה, להאכיל אל אורה, ואין אנו יכולים לבוא למדה זו של מלוי תשוקתנו, יורדת היא בעצמו בשבילנו אל העולם ובתוכו, ואנו מוצאים אותה ומתענגים באהבתה, מוצאים מרגו, ושלום במנוחתה, ולפרקים תפקדנו בברק עליון מזיו של מעלה מאור עליון שמעי כל רעיון ומחשבתה, השמים נפתחים ואנו רואים מראות אלהים, —

אבל אנו יודעים שזהו מצב ארעי לנו, הברק יחלף והגנו יורדים לשבת עון לא בפנים ההיכל כי אם בחצרות ד'.

וכשתביעת האורה באה עד הנקודה היותר גבוהה או מתחלת היא לשאון שפע אור גדול מהמאור הגנוז שיש בקרבה פנימה, ומתוך-תוכה מתגלה לה שהכי שואב אור ממקור היותר עליון, ושהעולמים כולם וכל אשר בהם אינם כי-אן גילויים שהם נדמים לנו כעין נצוצות פרטיים מהתגלות האורה העליונה, אבל כשהו לעצמם הם כולם חטיבה אחת, התגלות אחת, שבה כלול כל היפי, כל האור, כי האמת וכל הטוב, הגלויים הללו הולכים הם במהלכם ומתעלים, הולכים ומתבלטי לעיני כל שהם באמת הנם גלויים של כל-הטוב, והשפע הזורם בכל-הטוב המנשא את שורש-הנשמה אל עליונותו, המקטין בעיניה את העולם החמרי והרוחני וכל הודו ותפארתו, אותו השפע עצמו מחדש עליה את כל העולמים וכל היצורים לובשים צורה חדשה, וכל מראה של חיים מעורר ששון וישע, וכל מעשה טו מרנין-לב, וכל למוד מרחיב דעה, המצרים הצרים של כל אלה אינם דוחקים או מרחבת של הנשמה, שהיא מסתכלת תיכף ומיד, ורואה שכל אותם הניצוצות הקטני הולכים ומתעלים, הולכים ומתאגדים ונצטרפים בצורה-חיים המלאים.

זרעונים

א. צמאון לאל חי

אי-אפשר למצא מעמד מבוסס לרוח כי-אם באויר האלהי, הידיעה, ההרגשה, הרמיון וההפץ והתנועות הפנימיות והחיזוניות שלהם, כולם מזיקקים את בני-האדם שיהיו אלהיים דוקא, או ימצאו את מלואם, את יחושם השוה והמניח את הדעת, אם מעט פחות מגדולה זו יבקש לו האדם הרי הוא מיד טרוף כספינה המטורפת בים, גלים סוערים מתנגדים זה לזה ידריכותו תמיד מנוחה, מגל אל גל יוטל ולא ידע שלו, אם יוכל לשקע באיזה רפש עבה של גסות תרוח ועכיות ההרגשה, יצלה לו למעט את אור-חייו לאיזה משך-זמן, עד שבקרב ידמה שכבר מצא מנוח, אבל לא יארכו הימים, הרוח יחלץ ממסגרותיו והטירוף הקלעי יחל את פעלו בכל תוקף, מקום מנוחתנו הוא רק באלהים.

אבל האלהים היא למעלה מכל המציאות אשר יוכל להכנס בקרבנו ממנו איזה רגש רעיון הוא, וכל מה שהוא למעלה מכל רגש ורעיון בנו הוא לערכנו אין ואפט ובאין ואפט לא תוכל הדעת לנוח, על-כן ימצאו על-פירוב תלמידים-חכמים מבקשי-אלהים יגעים ועיפים ברוח, כשהנשמה הומה לאור היותר בהיר אינה מסתפקת באותו האור הנמצא מהצדק גם במעשים היותר טובים, לא באותו האור הנמצא מהאמת אפילו בלמודים היותר ברורים, ולא בהיפי — אפילו בחזיונות היותר מפוארים, או מתגול העולם בעיניה: היא כל-כך מתרחבת בקרבה, עד שהעולם כולו עם כל גשמיותו ורוחניותו גם יחד, עם כל גילויי ההמדים והרוחניים, נדמה לה לבי-עקתא ואורו נעשה לה מחנק, הם מבקשים מה שהוא למעלה מכחם, מה שהוא לעומתם אין, ולהפך אין ליש אין יכולת גם ברצון לרצות, על כן יחלש לפעמים כח הרצון וכל עז-החיים באנשים אשר דרישת אלהים היא מגמתם הפנימית, צריך להראות את הדרך איך נכנסים אל הטרקלין — דרך השער, השער הוא האלהות המתגלה בעולם, בעולם בכל יפיו והדרו, בכל רוח ונשמה, בכל חי ודמש, בכל צמח ופרח, בכל גוי וממלכה, בים וגליו, בשפירי שחק ובהדרת המאורות, בכשרונות כל שיה, ברעיונות כל סופר, בדמיונות כל משורר ובהגיונות כל חושב, בהרגשת כל מרגיש ובסערת גבורה של כל גבור.